

vilde betyde, at vi sætter den Eksport paa Spil, som faktisk saa at sige betyder alting for Landet, nemlig vor Landbrugseksport; det har jeg ogsaa nævnt før. Man kan ikke vente, at andre Lande vil købe vore Varer, naar vi ikke vil købe deres, og Danmark er jo ikke det eneste Land, der fremstiller Landbrugsprodukter. Jeg skal blot som Eksempel tillade mig at nævne nogle Tal fra vor Udførsel til vor nye Handelsforbindelse, det nye Land Czekoslovakiet. I 1921 androg vor Udførsel af Landbrugsprodukter til dette Land et Beløb af ca. 1 300 000 Kr., i 1922 et Beløb af 18 500 000 Kr. og i 1923 over 52 Mill. Kr. Det er en stærkt stigende Linie og et Forhold af stor Betydning i en Tid, hvor vi paa mange Omraader har maattet søge nye Markeder; f. Eks. med Hensyn til vor Eksport af Kvæg, der tidligere næsten udelukkende gik til Tyskland, men hvoraf Tyskland i de senere Aar ikke har aftaget noget. Ogsaa paa dette Omraade har vi fundet et Marked i Czekoslovakiet, idet dette Land i 1923 har aftaget ikke mindre end 42 500 Stykker Kvæg. Af levende Svin, i og for sig en ny Eksportartikel, har Czekoslovakiet taget 125 000 Stykker. Det er Poster, som man ikke kan se bort fra. Men Czekoslovakiet var ikke det eneste Land, der protesterede, det gjorde en lang Række Lande, og det vilde derfor være at sætte vor Landbrugseksport og dermed hele Landets Økonomi paa Spil at gaa til noget saadant som en almindelig Importregulering. Saaledes som jeg nævnte før, er Forholdet jo ogsaa det, at selv naar det drejer sig om Told paa Luksusvarer og Spirituosa, sættes der ret snævre Grænser af handelspolitiske Hensyn.

Saa kunde man spørge: Men hvad saa? Jeg taler jo her paa mine egne Vegne, og det er da ikke ubekendt, at indenfor Landbrugsorganisationerne har vi fra første Færd haft den Tro, at man kunde have rejst en Stemning for en frivillig Indskrænkning af Forbruget. Hvis Partierne og hvis alle Erhvervsorganisationerne endrægtigt havde kunnet samles om at rette en saadan Appel til Befolkningen, er jeg slet ikke i Tvivl om, at det vilde have haft den Virkning, at tilstrækkelig mange i vort Folk vilde have efterkommet en saadan Appel og være gaaet til den fornødne Indskrænkning af Forbruget. Men det har man ikke villet, og jeg tror, at der ogsaa har været Politik i det, naturligvis. Man har fra visse Sider villet tvinge Regeringen ind paa andre Foranstaltninger, Foranstaltninger, som man vidste, Regeringen ikke vilde foretage. Nu er der kommet

nye Forslag frem. Ogsaa jeg har set den Udtalelse fra Grosserer-Societetet, hvorefter man vil have en Tvangsrationering af Smør, Flæsk, Te, Kaffe og saadant noget. Dette med at rationere Smør er nu ikke meget fiffigt, for der bruges saa lidt Smør her i Landet, at hvis man skulde foretage en Rationering saaledes, at hver Person her i Landet skulde have et vist Kvantum Smør, er jeg sikker paa, at det vilde betyde mindst en Fordobling af Forbruget. Foranstaltningerne med Hensyn til hele denne Rationering vilde ogsaa kræve et saa uhyre Apparat, at jeg slet ikke kan tænke mig, at man skulde gaa ind derpaa. Det vilde gaa saaledes, at de, der havde Raad, vilde søge at hamstre, at skaffe sig saa meget som paa nogen Maade muligt, hvad der da vilde fremkalde Misfornøjelse hos dem, der ikke havde haft Raad til at skaffe sig tilstrækkeligt. Nej, det tror jeg ikke er nogen god Vej.

Der er her fra denne Talerstol under den forrige Sags Behandling rejst Tvivl om, hvorvidt man fra Landbrugets Side virkelig ønsker Kronkursen hævet. Det undrer mig, at en saadan Tvivl kom til Stede. Thi hvor har man den fra? Der er aldrig mig bekendt fra Landbrugets Side blevet ytret noget saadant. Tværtimod, jeg ved, at jeg for mit Vedkommende, baade i Valutakonferencen og paa Landbrugets store offentlige Delegeretmøder, fra første Færd har hævdet, at vel erkender jeg, at den faldende Krone naturligvis giver flere Kroner til Sælgeren for de Pund Sterling, som Varerne bringer hjem, men ved Siden deraf stiger jo ogsaa vore Produktionsmidler; de Raavarer af enhver Art, vi skal indføre til Landbruget, stiger ogsaa i Pris, Lønningerne vil ligeledes stige som Følge af den faldende Krone, og Ejendomspriserne vil stige, hvad der alt sammen er uheldigt. Men vi maa navnlig huske paa, at vi skal tilbage igen, vi skal opad, arbejde os opad imod det, man har kaldt en „ærlig“ Krone, og det er soleklart, at jo længere vi kommer ned, desto længere og vanskeligere bliver Vejen tilbage, Vejen opad med stadig faldende Priser.

Der er selvfølgelig ikke noget som helst Ønske i nogen Del af vort Folk eller hos Enkeltpersoner i vort Folk om — eller det vil vi da ikke paa nogen Maade tro —, at vi skulde gaa Tysklands Vej, og naar vi ikke skal det, vil det, hvordan det end følger sig, til syvende og sidst komme til at gaa ud over de frie Erhverv, og da ikke mindst ud over Landbruget.

Nej, det, Landbruget ønsker, er først